Вода десь точить білий камінь,
кує зозуля у гаю.
Де б я не був, а все ж думками
лечу в Донеччину свою.

Лечу, неначе та лелека,
дивлюся радісно кругом
і шахту згадую далеку,
де працював я юнаком.

Дінця солодкі, ясні води,
посьолка рідного огні
і той садок біля заводу,
де ми гуляли в давні дні.

Де ми любили і зростали
в країні споминів моїх,
у дзвоні вічному металу,
в цехах широких заводських

Там ще густіш над гаєм дими,
і дні садами розцвіли.
Копри із зорями ясними
нові копальні підвели.

Нові гудки пісні заводять,
як знак і щастя, і надій,
де за Дінцем встають заводи
в могутній величі своїй.

Шумлять сади над берегами
Вмаєї юності краю.
Де б я не був, а все ж думками

лечу в Донеччину свою.

1951